DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 17 oktober 1996 *

I mål C-64/95,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från Finanzgericht des Landes Brandenburg (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Konservenfabrik Lubella Friedrich Büker GmbH & Co. KG

och

Hauptzollamt Cottbus

angående giltigheten av kommissionens förordning (EEG) nr 1932/93 av den 16 juli 1993 om införande av skyddsåtgärder beträffande importen av surkörsbär (EGT nr L 174, s. 35) [vid översättningen fanns inte någon svensk version att tillgå],

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden D. A. O. Edward samt domarna J.-P. Puissochet (referent), J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann och P. Jann,

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: M. B. Elmer,
justitiesekreterare: R. Grass,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— Spaniens regering, genom generaldirektören Alberto José Navarro, med ansvar för juridisk och institutionell samordning avseende gemenskaperna, och Gloria Calvo Díaz, abogado del Estado, avdelningen för gemenskapsrättsliga tvister, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom Klaus-Dieter Borchardt vid rättstjänsten, i egenskap av ombud,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 4 juli 1996 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Genom beslut av den 21 februari 1995, som inkom till domstolen den 10 mars samma år, har Finanzgericht des Landes Brandenburg med stöd av artikel 177 i EG-fördraget ställt tre frågor till domstolen rörande giltigheten av kommissionens förordning (EEG) nr 1932/93 av den 16 juli 1993 om införande av skyddsåtgärder beträffande importen av surkörsbär (EGT nr L 174, s. 35, nedan kallad den omtvistade förordningen).

2 Frågorna har uppkommit i samband med en tvist mellan Konservenfabrik Lubella Friedrich Büker GmbH & Co. KG (nedan kallad Lubella) och Hauptzollamt Cottbus (tullmyndigheten i Cottbus) rörande utjämningsavgifter som detta företag skulle betala med tillämpning av den omtvistade förordningen med anledning av import till Tyskland, den 19 och den 20 juli 1993, av färska surkörsbär (KN-nummer 0809 20 60 0100) från Polen.

3 Den omtvistade förordningen har antagits med stöd av rådets förordning (EEG) nr 1035/72 av den 18 maj 1972 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker (EGT nr L 118, s. 1) och rådets förordning (EEG) nr 2707/72 av den 19 december 1972 om villkoren för tillämpning av skyddsåtgärder inom frukt-och grönsakssektorn (EGT nr L 291, s. 3).

4 I artikel 1 i den omtvistade förordningen föreskrivs att ett minimipris skall följas vid import av surkörsbär (KN-numren 0809 20 20 och 0809 20 60) till gemenskapen och att en utjämningsavgift som svarar mot skillnaden mellan minimipriset och importpriset skall tas ut när importpriset är lägre än minimipriset.

5 I den tyska versionen av den omtvistade förordningen används — samtidigt som den hänvisar till KN-numren för surkörsbär — i titeln, i övervägandena och i lydelsen av artikel 1.1. emellertid ordet "Süßkirschen" ("söta körsbär") för att beteckna de produkter som är föremål för skyddsåtgärder. Detta ord ersattes med ordet "Sauerkirschen" ("surkörsbär") genom en rättelse som offentliggjordes i den tyska versionen av den *officiella tidningen* av den 20 juli 1993 (EGT nr L 176, s. 29).

6 Vid Finanzgericht des Landes Brandenburg, där Lubella har väckt talan mot ett beslut om betalningsskyldighet för bolaget, har detta hävdat att den omtvistade förordningen inte är giltig. Bolaget har i huvudsak gjort gällande

— att antagandet av förordningen inte hade föregåtts av ett yttrande från den behöriga förvaltningskommittén såsom krävs enligt artikel 33 i förordning nr 1035/72,

— att denna inte angav den frist inom vilken medlemsstaterna kunde föra talan mot densamma vid rådet, såsom föreskrivs i rådets beslut 87/373/EEG av den 13 juli 1987 om närmare villkor för utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter (EGT nr L 197, s. 33, nedan kallat kommittéförfarandebeslutet),

— att dess innehåll inte var fastställt i den första versionen, eftersom man inte kunde avgöra om förordningen avsåg söta körsbär eller surkörsbär,

— att den rättade versionen av förordningen inte kunde tillämpas utan retroaktiv verkan på import som skett den 19 och den 20 juli 1993,

— att den omtvistade förordningen inte var befogad med hänsyn till förekomsten av allvarliga störningar eller en risk för allvarliga störningar på marknaden,

— att det inte fanns något rättsligt stöd för densamma i förordning nr 2707/72,

— att den innebar att åtgärder som inte var ändamålsenliga för att eliminera störningarna på marknaden infördes,

— att den stred mot principen om skydd för berättigade förväntningar,

— att den inte var tillräckligt motiverad, och

— att den inte hade följts av konsultationer såsom föreskrivs i artiklarna 14 och 15 i interimsavtalen rörande handel och handelsfrågor av den 16 december 1991 mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska kol-och stålgemenskapen, å ena sidan, och Republiken Polen, Tjeckiska och slovakiska federativa republiken samt Republiken Ungern, å andra sidan, godkända genom rådets beslut 92/228/EEG (EGT nr L 114, s. 1), 92/229/EEG (EGT nr L 115, s. 1) respektive 92/230/EEG (EGT nr L 116, s. 1) av den 25 februari 1992 (nedan kallade interimsavtalen).

7 Finanzgericht des Landes Brandenburg delar de tvivel som käranden i målet vid den nationella domstolen hyser och har därför beslutat att förklara målet vilande och att ställa följande frågor till domstolen:

"1) Har kommissionens förordning (EEG) nr 1932/93 i dess lydelse enligt rättelsen i Europeiska gemenskapernas officiella tidning nr L 176 av den 20 juli 1993, s. 29, utfärdats på ett giltigt sätt?

2) Om fråga 1 besvaras jakande:

Gäller bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1932/93 även för import av surkörsbär till och med den 20 juli 1993?

3) Om fråga 2 besvaras jakande:

a) Förelåg under år 1993 förutsättningar för att vidta en marknadsorganisatorisk åtgärd avseende surkörsbär?

b) Är minimiprisregleringen en åtgärd som är tillåten och lämplig för att motverka en störning på marknaden?

c) Är minimiprisregleringen förenlig med interimsavtalen av den 25 februari 1992 mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Polen, Republiken Ungern och Tjeckiska och slovakiska federativa republiken?"

8 Genom dessa tre frågor vill den hänskjutande domstolen erhålla ett förhandsavgörande från domstolen beträffande giltigheten av den omtvistade förordningen med avseende på de grunder som käranden i målet har åberopat där. Vid detta förhållande skall därför var och en av dessa grunder undersökas.

Åsidosättande av artikel 33 i förordning nr 1035/72

9 Kommissionen och den spanska regeringen har uppgett att antagandet av den omtvistade förordningen inte föregicks av konsultationer med den behöriga förvaltningskommittén. De har gjort gällande att förfarandet vid beslut om skyddsåtgärder regleras av artikel 29.2 i förordning nr 1035/72, i vilken några sådana konsultationer inte är föreskrivna och där det inte heller hänvisas till det förfarande som stadgas i artikel 33 i samma förordning.

10 Artikel 29 i förordning nr 1035/72, i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2454/72 av den 21 november 1972 (EGT nr L 266, s. 1) [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå], som då var tillämplig, hade följande lydelse:

"1. Lämpliga åtgärder får vidtas vid handel med tredje land:

— om gemenskapsmarknaden för en eller flera av de produkter som anges i artikel 1 på grund av import eller export är utsatt för eller hotas av allvarliga störningar som kan äventyra de mål som fastställts i artikel 39 i fördraget,

— ...

Åtgärderna får endast vidtas till dess att ... störningarna eller hotet om störningar har upphört ...

2. Om den situation som anges i punkt 1 uppstår, skall kommissionen, på begäran av en medlemsstat eller på eget initiativ, besluta om nödvändiga åtgärder. Åtgärderna skall meddelas medlemsstaterna och skall vara omedelbart tillämpliga. Om kommissionen får en begäran från en medlemsstat, skall den fatta beslut i frågan inom 24 timmar efter det att begäran mottagits.

3. En medlemsstat får hänskjuta de åtgärder som kommissionen beslutar till rådet inom tre arbetsdagar efter den dag då de meddelades. Rådet skall sammanträda utan dröjsmål. Rådet får ändra eller upphäva den aktuella åtgärden i enlighet med omröstningsförfarandet i artikel 43.2 i fördraget."

I artikel 33.1 i samma förordning föreskrivs:

"När hänvisning görs till förfarandet i denna artikel, skall ordföranden hänskjuta ärendet till förvaltningskommittén (för frukt och grönsaker) antingen på eget initiativ eller på begäran av företrädaren för en medlemsstat."

11 Det framgår således av ordalydelsen av artikel 29 att denna inte hänvisar till det förfarande som fastställs i artikel 33, utan att det där föreskrivs ett särskilt förfarande för antagande av skyddsåtgärder. Detta förfarande omfattar inte ett föregående anhängiggörande hos förvaltningskommittén för frukt och grönsaker. Följaktligen har antagandet av den omtvistade förordningen inte föregåtts av ett sådant anhängiggörande.

Underlåtenhet att utsätta en frist för anhängiggörande hos rådet

12 Kommissionen och den spanska regeringen har hävdat att den tid inom vilken en medlemsstat kan hänskjuta de skyddsåtgärder som har beslutats av kommissionen till rådet är fastställd i artikel 29.3 i förordning nr 1035/72 och att det inte behövs någon bestämmelse, särskilt inte i "kommittéförfarandebeslutet", som erinrar om en sådan frist i den förordning genom vilken dessa åtgärder införs.

13 I artikel 3 i "kommittéförfarandebeslutet" heter det:

"Följande förfarande kan tillämpas när rådet ger kommissionen befogenhet att besluta i fråga om skyddsåtgärder:

— Kommissionen skall meddela rådet och medlemsstaterna alla beslut rörande skyddsåtgärder.

Det kan föreskrivas att kommissionen, innan den fattar sitt beslut, skall höra medlemsstaterna enligt förfaranden som fastställs i varje enskilt fall.

— Varje medlemsstat kan hänskjuta kommissionens beslut till rådet inom en tid som skall bestämmas i rättsakten i fråga.

..."

14 Det finns först och främst anledning att notera att "kommittéförfarandebeslutet" enligt sitt andra och sitt tredje övervägande endast är tillämpligt på den genomförandebefogenhet som har tillagts kommissionen efter det att beslutet har trätt i kraft och att det följaktligen inte kan påverka giltigheten av de genomförandeåtgärder som, såsom i det föreliggande fallet, har träffats med stöd av sådan genomförandebefogenhet som har tillagts kommissionen före dess ikraftträdande.

15 Det kan vidare anmärkas att det av artikel 3 i detta beslut framgår att när rådet beslutar att utnyttja denna, skall den tid inom vilken varje medlemsstat kan hänskjuta det beslut som har fattats av kommissionen till rådet anges i den rättsakt genom vilken rådet ger kommissionen befogenhet att vidta skyddsåtgärder och inte i de beslut som kommissionen kan fatta med stöd av denna behörighet. Följaktligen och under alla omständigheter har kommissionen inte behövt utfärda någon föreskrift om tid för överklagande i den omtvistade förordningen.

Innehållet i den omtvistade förordningen

16 Kommissionen och den spanska regeringen har hävdat att det av den omtvistade förordningen klart framgår att denna endast rör surkörsbär. De har gjort gällande

att alla språkversioner av den omtvistade förordningen, med undantag för den tyska versionen, uttryckligen nämner dessa produkter med motsvarande KN-koder och att den tyska versionen, som ursprungligen innehöll ett skrivfel avseende benämningen av varorna men inte beträffande deras KN-nummer, var föremål för en rättelse den 20 juli 1993.

17 Såsom domstolen redan vid flera tillfällen har påpekat utesluter nödvändigheten av en enhetlig tolkning av gemenskapsförordningarna att en bestämd text betraktas isolerat. I stället krävs det, vid fall av tvekan, att denna tolkas och tillämpas i ljuset av de versioner som föreligger på de andra officiella språken (dom av den 12 juli 1979, Koschniske, 9/79, Rec. s. 2717, punkt 6, och av den 27 mars 1990, Cricket St Thomas, C-372/88, Rec. s. I-1345, punkt 19).

18 I det förevarande fallet hänför sig samtliga språkversioner av den omtvistade förordningen, med undantag för den tyska versionen, enbart till surkörsbär. Det är klart att den tyska versionen av förordningen, såsom den spanska regeringen har hävdat, ursprungligen, genom användningen av ordet "Süßkirschen" i stället för ordet "Sauerkirschen", innehöll ett materiellt fel som senare rättades. Då denna version innehöll de tillämpliga KN-koderna för surkörsbär, kunde denna tvetydighet emellertid helt och hållet undanröjas genom hänvisning till de andra språkversionerna av förordningen. Det har vidare inte ifrågasatts att de behöriga tyska myndigheterna har informerats om detta fel och direkt korrekt har kunnat tillämpa förordningen från första början. Under dessa omständigheter har den omtvistade förordningens innehåll inte kunnat anses som obestämt.

Den omtvistade förordningens retroaktivitet

19 Kommissionen och den spanska regeringen har hävdat att den omtvistade förordningen inte har någon retroaktiv verkan och således inte har kunnat tillämpas med rättslig verkan på import som skett den 19 och den 20 juli 1993. De har gjort gällande att rättelsen av det materiella fel som den tyska versionen innehåll som skedde den 20 juli 1993 inte innebar att denna fick en retroaktiv verkan.

20 Av det ovan anförda följer sammantaget att tillämpningsområdet för den omtvistade förordningen inte har ändrats genom den rättelse som offentliggjordes i den tyska utgåvan av *Officiella tidningen* av den 20 juli 1993. Under dessa omständigheter har förordningen kunnat tillämpas från det datum då den trädde i kraft.

Förekomsten av allvarliga störningar eller en risk för allvarliga störningar på marknaden

21 Kommissionen och den spanska regeringen har hävdat att körsbärsmarknaden var föremål för allvarliga störningar vid den tidpunkt då den omtvistade förordningen tillkom. Kommissionen har särskilt gjort gällande att importen av körsbär från tredje land till gemenskapen hade ökat kraftigt under verksamhetsåren 1990 och 1991, bland annat beroende på den bristsituation som gemenskapsproduktionen drabbades av under det senare verksamhetsåret och vilken i stor utsträckning kvarstod under verksamhetsåret 1992, vilket med hänsyn till den goda skörden inom gemenskapen under det året ledde till ett prisras på marknaden. De första kända uppgifterna för verksamhetsåret 1993, bland annat upplysningar från Tyskland, tydde på att denna tendens, som var skadlig för varor från gemenskapen, skulle hålla i sig. Kommissionen har vidare gjort gällande att de siffror som käranden i målet vid den nationella domstolen åberopat där och vilka skulle kunna ge ett motsatt intryck endast hänför sig till import av surkörsbär till Tyskland och har år 1992 som jämförelsepunkt, vilket var ett avvikande år.

22 Det framgår av artikel 29.1 i förordning nr 1035/72 att en av de två tänkta situationer då det skulle vara tillåtet att vidta skyddsåtgärder vid handel med tredje land är när marknaden för en eller flera produkter som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaderna på grund av import eller export är utsatt för eller hotas av allvarliga störningar som kan äventyra de mål som fastställs i artikel 39 i EG-fördraget. Det framgår vidare av artikel 1 i förordning nr 2707/72 att man för att bedöma om en sådan situation föreligger i synnerhet skall beakta den faktiska eller troliga import-eller exportvolymen, produkternas tillgänglighet på

gemenskapsmarknaden, priserna för inhemska produkter noterade på gemenskapsmarknaden eller hur dessa sannolikt kommer att utvecklas (särskilt deras benägenhet att sjunka eller stiga onormalt) och, vad särskilt gäller importen, priserna på gemenskapsmarknaden för produkter som exporterats från tredje land (särskilt deras benägenhet att sjunka onormalt) och de mängder som är eller kan bli föremål för återtag.

23 Det framgår av såväl övervägandena till den omtvistade förordningen som de uppgifter som kommissionen har åberopat inför domstolen, särskilt vad gäller den mängd körsbär som har importerats från tredje land och de priser som har noterats på marknaderna, vilka inte har ifrågasatts av käranden vid den nationella domstolen och som inte jävas av de uppgifter som denne själv har lämnat vid den nationella domstolen, att importen av produkter från tredje land till gemenskapsmarknaden för körsbär hade ökat kraftigt under loppet av de tre verksamhetsår som föregick verksamhetsåret 1993 samt att priserna på marknaden hade sjunkit kraftigt under föregående verksamhetsår. Det har inte heller bestritts att denna tendens, som var skadlig för gemenskapsprodukterna, skulle ha hållit i sig om inte gemenskapsmyndigheterna hade vidtagit åtgärder.

24 Under dessa omständigheter har kommissionen inte begått något uppenbart bedömningsfel genom att anse att det förelåg risk för allvarliga störningar på marknaden som kunde äventyra de mål som fastställts i artikel 39 i fördraget (se dom av den 13 juni 1996, Binder, C-205/94, REG s. I-2895, punkt 22).

Det rättsliga stödet för de vidtagna åtgärderna

25 Kommissionen och den spanska regeringen har hävdat att det system med minimipriser som infördes genom den omtvistade förordningen har sitt rättsliga stöd i artikel 29 i förordning nr 1035/72 och artikel 3 i förordning nr 2707/72. Kommissionen har särskilt gjort gällande att även om det i artikel 3 i förordning nr 2707/72

endast uttryckligen föreskrivs importförbud, skall denna artikel, med hänsyn till proportionalitetsprincipen, tolkas så, att kommissionen kan vidta åtgärder som är mindre ingripande än importförbud och utan att en sådan ytterlighetsåtgärd är obligatorisk.

26 I artikel 3.1 och 3.2 i förordning nr 2707/72 uttrycks detta på följande sätt:

"1. Följande åtgärder får vidtas med hänvisning till artikel 29.2 och 29.3 i förordning (EEG) nr 1035/72:

— Uppehåll i import eller export eller uttag av exportavgifter om den situation som omfattas av punkt 1 första strecksatsen i den artikeln föreligger.

— ...

2. Sådana åtgärder får endast vidtas om och under så lång tid som de är absolut nödvändiga."

27 Domstolen har med anledning av liknande bestämmelser som de som är aktuella i målet vid den nationella domstolen redan tidigare påpekat att även om en utjämningsavgift inte uttryckligen är föreskriven i dessa bestämmelser, kan man därav inte dra slutsatsen att en sådan åtgärd skulle vara utesluten. På grund av att dessa bestämmelser tillåter ett totalt eller partiellt uppehåll i importen, måste man tvärtom dra slutsatsen att kommissionen är behörig att införa ett mindre ingripande system, det vill säga ett minimipris med en utjämningsavgift. Om kommissionen kan besluta om skyddsåtgärder som innebär att importen från tredje land totalt

upphör, gäller i än högre grad att den kan vidta mindre ingripande åtgärder (se dom av den 13 maj 1971, International Fruit Company m. fl. mot kommissionen, 41/70, 42/70, 43/70 och 44/70, Rec. s. 411, punkt 65, beträffande regleringen av den gemensamma organisationen av marknaderna för frukt och grönsaker före förordning nr 1035/72, av den 11 februari 1988, National Dried Fruit Trade Association, 77/86, Rec. s. 757, punkt 26, och av den 5 juli 1988, Central-Import Münster, 291/86, Rec. s. 3679, punkt 39, beträffande den då gällande regleringen av den gemensamma organisationen av marknaden för förädlade frukt-och grönsaksprodukter).

Skyddsåtgärdernas proportionalitet

28 Kommissionen och den spanska regeringen har hävdat att de skyddsåtgärder som har införts genom den omtvistade förordningen står i proportion till det mål som eftersträvas. Kommissionen har uppgett att den utveckling som iakttogs i början av verksamhetsåret 1993 ledde till att gemenskapsmyndigheterna i ett första skede införde ett system med importintyg, som visade sig vara otillräckligt för att dämpa ökningen av importen och sänkningen av priserna. Det är av detta skäl som kommissionen i ett andra skede beslutade att inte längre tillämpa referenspriser för importerade surkörsbär utan införde ett system med minimipriser med utjämningsavgifter. Kommissionen har gjort gällande att den sålunda har vidtagit åtgärder för att uppnå det eftersträvade stabilitetsmålet som har varit så litet skadliga för handeln som möjligt.

29 I detta avseende räcker det med att notera att de skyddsåtgärder som vidtogs var ägnade att uppnå det eftersträvade målet, nämligen att hejda prisraset på varor på gemenskapsmarknaden, att de vidtogs då ett mindre ingripande system — importintygssystemet — visade sig vara otillräckligt och att de hade fått företräde framför mer ingripande åtgärder, i synnerhet åtgärder som begränsade importvolymerna.

Under dessa omständigheter har kommissionen inte åsidosatt proportionalitetsprincipen.

Åsidosättandet av principen om skydd för berättigade förväntningar

30 Kommissionen och den spanska regeringen har hävdat att den omtvistade förordningen står i överensstämmelse med de berörda ekonomiska aktörernas berättigade förväntningar. De har gjort gällande att aktörerna inom området för den gemensamma organisationen av marknaden inte rätteligen kan förvänta sig att regleringen behålls från ett år till ett annat och att de således, om de är försiktiga och välinformerade, bör föregripa ändringar i denna reglering som syftar till att anpassa denna till utvecklingen av marknaden.

31 Eftersom gemenskapsinstitutionerna har ett utrymme för bedömning vid valet av vilka medel som är nödvändiga för att realisera sin politik, kan de ekonomiska aktörerna enligt domstolens fasta rättspraxis inte med rätta förvänta sig att en föreliggande situation inte kan förändras till följd av beslut av dessa institutioner inom ramen för deras utrymme för skönsmässig bedömning (se bland andra dom av den 15 juli 1982, Edeka Zentrale, 245/81, Rec. s. 2745, punkt 27, och av den 28 oktober 1982, Faust mot kommissionen, 52/81, Rec. s. 3745, punkt 27). I det förevarande fallet kan det i än mindre grad vara fråga om ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar, eftersom kommissionen kort före antagandet av den omtvistade förordningen hade infört ett system med importintyg grundat på den negativa utvecklingen av marknaden.

Bristen på motivering av den omtvistade förordningen

32 Kommissionen och den spanska regeringen har hävdat att den omtvistade förordningen är tillräckligt motiverad. De har gjort gällande att, såsom krävs enligt domstolens rättspraxis för denna typ av åtgärder, övervägandena till den omtvistade

förordningen, för vilka redogjorts i samband med de åtgärder som kommissionen då vidtog för att stabilisera marknaden, innehåller uppgift om de väsentliga omständigheterna som föranledde denna att vidta de omtvistade åtgärderna.

33 Enligt domstolens fasta rättspraxis skall den motivering som krävs enligt artikel 190 i EG-fördraget vara anpassad till ifrågavarande rättsakts karaktär. Den skall på ett klart och otvetydigt sätt visa på hur institutionen, upphovsmannen till akten, har resonerat, så att de som berörs därav får kännedom om skälen för de åtgärder som har vidtagits och så att domstolen har möjlighet att överpröva dem (se den ovan nämnda domen i målet Binder, punkt 25).

34 Övervägandena till den omtvistade förordningen visar tydligt att skälen till införandet av ett system med minimipris på import och utjämningsavgifter såsom det mest lämpade systemet var att surkörsbären inte längre var föremål för en skyddsreglering (eftersom man hade gjort bedömningen att tillämpningen av referenspriser på dessa inte vara lämpligt med hänsyn till den situation som då rådde på marknaden) och att gemenskapsmarknaden under dessa omständigheter riskerade att drabbas av allvarliga störningar.

35 Den omtvistade förordningen innehöll således sådana uppgifter som möjliggjorde för dem som berördes därav att få kännedom om skälen till densamma och för domstolen att göra sin överprövning. Förordningen motsvarade därför de krav på motivering som ställs i artikel 190 i fördraget.

Brott mot interimsavtalen

36 Kommissionen och den spanska regeringen har hävdat att den omtvistade förordningen inte innebär ett åsidosättande av bestämmelserna i artiklarna 14 och 15 i interimsavtalen. Kommissionen, som har begränsat sitt yttrande till det avtal som har ingåtts med Republiken Polen, varifrån de produkter som är aktuella i målet

vid den nationella domstolen härstammade, har gjort gällande att förhandlingar med de polska myndigheterna inleddes efter det att skyddsåtgärderna hade vidtagits och att dessa även ledde till åtgärder som var mer förmånliga för följande verksamhetsår.

37 I detta avseende räcker det med att notera att om det i artikel 15 i vart och ett av interimsavtalen föreskrivs en förpliktelse för varje part att inleda förhandlingar när någon av dem vidtar skyddsåtgärder beträffande handeln med jordbruksprodukter, kan denna bestämmelse, som endast berör avtalskontrahenterna och som innehåller närmare regler beträffande vad som gäller efter det att skyddsåtgärderna har vidtagits, under alla händelser inte med framgång åberopas som stöd för att ifrågasätta giltigheten av skyddsåtgärderna i sig. Därav följer att även detta argument måste underkännas.

38 Av de skäl som angetts ovan är det svar som skall ges till den nationella domstolen att det vid undersökningen av de frågor som denna har ställt inte har framkommit några omständigheter som skulle kunna påverka giltigheten av den omtvistade förordningen.

Rättegångskostnader

39 De kostnader som har förorsakats den spanska regeringen och kommissionen, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

— angående de frågor som genom beslut av den 21 februari 1995 förts vidare av Finanzgericht des Landes Brandenburg — följande dom:

Det har vid undersökningen av de frågor som har ställts i begäran om förhandsavgörande inte framkommit några omständigheter som skulle kunna påverka giltigheten av kommissionens förordning (EEG) nr 1932/93 av den 16 juli 1993 om införande av skyddsåtgärder beträffande importen av surkörsbär.

Moitinho de Almeida Gulmann

Edward Puissochet Jann

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 17 oktober 1996.

R. Grass

Justitiesekreterare

D. A. O. Edward

Ordförande på femte avdelningen